

“In Jaz vam pošiljam obljubo Mojega Očeta. Toda ostanite v mestu, dokler vas ne obide moč iz višav!” (Luka 24, 49)

Dne 12. februarja 1844, zvečer

1 “In Jaz vam pošiljam obljubo Mojega očeta. Toda ostanite v mestu, dokler vas ne obide moč iz višav!”

2 Pomen črk te kitice jasno kaže, kaj nosi v svoji notranjosti in je v tem pogledu podobna prijaznemu človeku, ki gre svojim prijateljem naproti, pri čemer nosi svoje srce tako rekoč na dlani, zato vsakdo zlahka spozna, kaj namerava ta prijazni človek.

3 In, kot rečeno, enako je s tem besedilom. Kajti ob Sinovem vnebovzetju, pride izobilna Očetova obljuba k tistim, ki jo pričakujejo v resničnem upanju iz ljubezni.

4 Zakaj pa pomeni Sinovo vnebovzetje, da bo s tem poslana Očetova obljuba čakajočim in pričam? - Znano vam je, kaj je razumeti s “Sinom”, namreč Očetovo modrost. “Sinu” torej ustreza vse, kar v človeku pripada modrosti. Takšna pripadnost so razum, pamet, najrazličnejše vede in spoznanja vseh vrst.

5 Ta pripadnost modrosti pa mora preživeti v vsakem človeku obenem tudi tisto ponižanje, ki je enako križanju in jo je potrebno, kakor da bi bila usmrčena, položiti v srcu v neki nov grob, od koder sledi vstajenje in se nato s tem, ko se Očetu popolnoma preda in žrtvuje, poda v višave, da postane eno z Očetom.

6 Ko se to zgodi, potem šele se razodene v človeškem življenju Očetova obljuba, ki je večno življenje. To je dejanje ponovnega rojstva.

7 Vendar se potopitev v duha moči ne zgodi istočasno s tem dejanjem, kakor naj tudi nihče ne krsti otroka takoj po rojstvu, temveč šele nekaj dni za tem, - kakor je bila pri Judih navada najbolj rano šele na osmi, običajno pa na deseti ali dvanajsti dan.

Včasih je sledila potopitev z obrezovanjem tudi mnogo kasneje; in zato je bilo rečeno blagovestnikom in učencem, naj po Mojem zveličanju ostanejo nekaj časa skupaj v mestu, vse dokler jih ne bo obšla moč iz višav.

8 To stanje naj tudi spoštuje vsak človek in naj ne tvega hoditi ven prej, dokler ne sprejme potopitve v Duha! Kajti brez nje je prerojen človek podoben slabotnemu otroku, ki je sicer v vsakem pogledu čist kot angel, ima pa pomanjkljivost v delujoči sili in primanjkuje mu za to potrebnega prostega razumevanja.

9 Znano vam je, da se je deseti dan po Vnebovzetju spustila moč iz višav na blagovestnike in učence. Kaj torej to pomeni? To pomeni in izpričuje kako je sproščeno življenje duha popolnoma podjarmilo Mojzesovo postavo desetih. Torej se mora duh vendar najprej osvoboditi vseh spon in vezi, preden si more odeti oblačilo Božje moči iz višav.

10 Ko pa ga ta obide, postane popolnoma novo bitje iz duha ljubezni in z vso silo iz nje in šele potem zmore delovati s polno močjo Božje ljubezni in usmiljenja. Kajti šele s tako potopitvijo iz višav Svetega Duha postane človek prost vseh vezi smrti, postane eno z Maziljenim in potem more povedati: “Sedaj ne živim več jaz, temveč Maziljenec v meni! *Nič več nisem jaz moj jaz, temveč sam Maziljenec je v meni!*”

11 Zato tudi mora iti poprej po poti človekovega Sina - kakor je pokazano že spredaj - vse, kar v človeku ustreza Sinu in za vsakogar velja neizogibno: "Vzemi svoj križ in Mi sledi, drugače ne boš prišel do vstajenja in do vnebohoda k Očetu!"

12 In tukaj se prilega k naši zadevi na las natanko, namreč, da nihče ne more priti do ponovnega rojstva in do potopitve v Svetega Duha z vsestranskim izobraževanjem svojega razuma s pomočjo dobro vseučiliških profesorjev, temveč izključno s ponižnostjo in veliko ljubeznijo svojega srca.

13 Vse, kar ima človek v sebi posvetnega, mora svetu vrniti do poslednjega beliča, torej tudi znanja v glavi, ki so ga napuhnili, drugače bo izgledalo pošastno borno s ponovnim rojstvom njegovega duha in s potopitvijo v moč.

14 Nikar ne verjemite, da gre nekdo že s tem, ko razdeli vse svoje premoženje med reveže, kar takoj v Nebeško kraljestvo. Toda pri sebi misli in govori: "Gospod! Kakor sem bil jaz usmiljen, tako bodi tudi Ti usmiljen z menoj!" Kdor tako govori, temu manjka še veliko do Božjega kraljestva, kajti tukaj on in Maziljeni še nista eno, temveč očitno dvoje, pri čemer eden nekako predpisuje drugemu upravičenostne pogoje.

15 Najrevnejši od vseh ljudi sem vedno Jaz, ali, razločneje povedano: Najbornejše in - revnejše pri vsakem človeku je pravzaprav življenjska moč njegovega srca. To je potrebno najprej obdarovati v vsem izobilju, ako naj bi dobil kak drugi dar vrednost navzven ali: vaše srce mora popolnoma oživeti iz ljubezni do Mene. *Jaz sam moram postati vsa vaša ljubezen;* šele potem zmorete delovati iz te ljubezni resnično zaslužno za večno življenje in to zato, ker vse zaslužno pripada samo Meni. Vi pa ostajate samo čisti porabniki Moje ljubezni, milosti in usmiljenja.

16 Kajti brž, ko nekdo še vedno govori: "Storil sem in dal sem!", je še zelo oddaljen od onega, ki pove: "O Gospod, moj Bog in Oče! V vsem sem nič, kakor so tudi vsi ljudje pred Teboj popolnoma nič, ampak si samo Ti vse v vsem!", potem je blizu Mojemu kraljestvu in Moje kraljestvo se mu je približalo.

17 Prav tako upoštevajte tudi vi vse, kar sem vam tukaj povedal in prišli boste do vnebohoda in do kopeli v moči Mojega duha; kajti v tem trenutku vam je poslana Očetova obljuba. Amen."

[Jakob Lorber](#)

[Pojasnila svetopisemskih besedil](#)